

Daniels Bog – Nummer et hundrede og ni

Afdækningen af profetiens tredobbelte anvendelse: Den profetiske betydning af Åbenbaringens kapitel ni og den moderne reformatoriske bevægelse

Jeff Pippenger
2024-03-01

Den første halvdel af Åbenbaringen kapitel ni identificerer den femte basun, som er det første ve, og den anden halvdel af kapitlet identificerer den sjette basun, som er det andet ve. Begge basuner er grafisk illustreret på pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850. Da de sidste seks vers i Daniel elleve blev forseglet op ved endens tid i 1989 med Sovjetunionens sammenbrud, begyndte de hundrede og fireogfyrre tusindes reformatoriske bevægelse.

Blandt de sandheder, som blev erkendt i 1989, var Bibelhistoriens store reformatoriske bevægelser, og at de alle løber parallelt med hinanden. Alle profeterne, og derfor enhver hellig historie, herunder de hellige reformatoriske bevægelser, fremstiller den endelige store reformatoriske bevægelse hos de hundrede og fireogfyrre tusinde, som også er den tredje engels mægtige bevægelse. Når beseglingsprocessen begynder, begynder også bestækelsen med sildigregnen. Aftildækningen af de reformatoriske bevægelser i 1989, efterfulgt af aftildækningen af de sidste seks vers i Daniel elleve i 1992, frembragte et miljø af modstand, således som det altid sker, når en ny og nærværende sandhed afdækkes.

I modstanden mod sandheden i de sidste seks vers i Daniel elleve åbnede Herren sandheden om, at den profetiske historie om det hedenske Rom, sammenholdt med den profetiske historie om det pavelige Rom, som fastslået på to vidners grundlag, identificerer det profetiske forløb for det moderne Rom. Reglen om profetiens tredobbelte anvendelse blev erkendt og derefter taget i brug til at forsvare mod vildfarelse og til at identificere og stadfæste sandheden. Reglerne, som fastholder, at enhver reformlinje er parallel med de øvrige reformlinjer, og reglerne forbundet med en tredobbelte anvendelse af profetien, blev grundlaget for de regler, der blev fastlagt i den tredje engels bevægelse, således som dette var blevet forbilledligt fremstillet ved de regler, der blev fastlagt, anvendt og udgivet i milleritternes historie.

Profetiens tredobbelte anvendelse som en regel blev åbnet for de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse, for de er den sildige regns bevægelse, og islams tredje ve er den sildige regns budskab. Princippet om profetiens tredobbelte anvendelse blev identificeret af Løven af Judas stamme længe før islams tredje ve indtraf i historien den 11. september 2001, for Han ønskede, at Hans folk i de sidste dage let skulle genkende det budskab, som repræsenteres ved det tredje ves ankomst, da Han førte Sit folk tilbage til Jeremias gamle stier.

Pionerforståelsen af den femte og sjette basun, således som den er fremstillet i Åbenbaringens niende kapitel, blev anset for at være det afsnit i Johannes' Åbenbaring, som mest fast og tydeligt blev understøttet af historien. Uriah Smith indleder sin fremstilling af Åbenbaringens niende

kapitel ved at anvende historikeren Keiths ord for netop at understrege dette punkt.

„Til en fremstilling af denne basun vil vi atter hente stof fra hr. Keiths skrifter. Denne forfatter siger med rette: ‘Der findes næppe en så ensartet overensstemmelse blandt fortolkere angående nogen anden del af Apokalypsen som med hensyn til anvendelsen af den femte og sjette basun, eller det første og andet ve, på saracenerne og tyrkerne. Det er så indlysende, at det næppe kan misforstås. I stedet for at et vers eller to betegner hver af dem, er hele det niende kapitel i Johannes’ Åbenbaring, i lige store dele, optaget af en beskrivelse af dem begge.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Kapiteldelingen mellem det første og det andet ve adskiller historien om det første ve, repræsenteret ved Mohammed. Det er geografisk lokaliseret til det, som historikeren Alexander Keith kalder saracenerne, hvilket vi i dag ville kalde Arabien. Historien om det andet ve, repræsenteret ved Osman 1, er geografisk lokaliseret i Tyrkiet, som historikeren identificerer som tyrkerne. Historien om det første ve var lokaliseret og blev opfyldt i Arabien, islams og Mohammeds fødested. Historien om det andet ve var lokaliseret og blev opfyldt i Tyrkiet, det Osmanniske Riges fødested.

Historien om det første ve identificerer en krigsførelse, der var rettet mod Rom af uafhængige krigere, hvis eneste indbyrdes alliance var islams religion. Historien om det andet ve identificerer en krigsførelse, der var rettet mod Rom af en organiseret religion og statsmagt, som kaldes et kalifat. I begge tilfælde, hvad enten det drejer sig om den uafhængige krigsførelse mod Rom i den historie, der fremstilles ved Muhammed, eller den organiserede krigsførelse, der fremstilles ved Ottman, eller det osmanniske rige, var krigsførelsens måde at angribe pludseligt og uventet på. Det var ikke en krigsførelse, der blev ført ved at klæde alle soldaterne i ensfarvede uniformer, dernæst organisere soldaterne i en linje og lade dem marchere frem mod geværild, sådan som det var datidens militære skik. Ordet »assassin« bygger på den islamiske krigsførelses måde at slå til pludseligt og uventet på, og som sædvanligvis også resulterede i angriberens død.

Ordet „assassin“ er afledt af det arabiske ord „hashshashin“, som stammer fra „hashish“, der betyder „hashish“ eller „cannabis“. Betegnelsen blev oprindeligt anvendt om en hemmelighedsfuld og fanatisk gruppe af nizaritiske ismaili-muslimer i Mellemøsten i middelalderen. Medlemmerne af denne gruppe var kendt for deres utraditionelle og ofte voldelige metoder, herunder brugen af politiske attentater for at nå deres mål. Det siges, at de undertiden indtog hashish for at forberede sig til deres missioner, hvilket førte til anvendelsen af betegnelsen „hashshashin“ eller „assassins“ i den vestlige verden. Assassinerne var aktive i middelalderen, hovedsagelig i Persien og Syrien, og de spillede en betydelig rolle i forskellige politiske konflikter og attentater i denne periode. Betegnelsen „assassin“ fandt efterhånden vej ind i de europæiske sprog, hvor den kom til mere bredt at betegne personer, der udfører politiske eller målrettede drab.

Denne form for krigsførelse er et vigtigt profetisk kendetegn ved de tre veer, for Islams profetiske rolle er at frembringe krig. Islam som symbol handler helt og holdent om krigsførelse, og i Åbenbaringens kapitel ni er islam i den første og anden ve en illustration af deres krigsførelse. Deres krigsførelse identificeres i Johannes' Åbenbaring som den handling, der gør folkene vrede, lige før nådetiden afsluttes.

Og folkene vrededes, og din vrede er kommet, og tiden er kommet for de døde, at de skal dømmes, og for at du skal lønne dine tjenere profeterne og de hellige og dem, som frygter dit navn, små og store, og ødelægge dem, som ødelægger jorden. Åbenbaringen 11:18.

„Nationerne“ bliver gjort „vrede“, umiddelbart før Guds vrede kommer, og Guds vrede, således som den fremstilles i Johannes' Åbenbaring, er de syv sidste plager, som kommer, når menneskets prøvetid afsluttes. Der er tre vejmærker i verset: nationernes vrede, Guds vrede og tiden til at dømme de døde. Den dom over de døde, som der her henvises til, er dommen over de ugudelige døde, som finder sted under det tusindårige millenium, og ikke den undersøgende dom over de døde, som begyndte den 22. oktober 1844. Søster White gør det klart, at de tre vejmærker i dette vers er adskilte og indtræffer i den rækkefølge, som verset angiver.

„Jeg så, at folkenes vrede, Guds vrede og tiden til at dømme de døde var adskilte og forskellige, den ene efter den anden; ligeledes at Mikael endnu ikke havde rejst sig op, og at trængselstiden, sådan som der aldrig har været dens lige, endnu ikke var begyndt. Folkene bliver nu vrede, men når vor Ypperstepræst har fuldendt sit værk i helligdommen, vil Han rejse sig op, iføre sig hævnens klæder, og da vil de syv sidste plager blive udgydt.“

„Jeg så, at de fire engle ville holde de fire vinde tilbage, indtil Jesu gerning var fuldendt i helligdommen, og derefter vil de syv sidste plager komme.“ Early Writings, 36.

Islams rolle i Bibelens sidste bog er at bringe folkene til vrede, og dette gør de gennem krig. Islams rolle i Bibelens første bog er at samle enhver mands hånd i verden imod islam, repræsenteret ved Ismael.

Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal kalde ham Ismael; thi Herren har hørt din elendighed. Og han skal være som et vildæsel blandt mennesker; hans hånd skal være imod enhver, og enhver hånd imod ham; og han skal bo over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16,11-12.

Ordet „hånd“ er som symbol ligesom alle bibelske symboler, og det kan have mere end én betydning afhængigt af den sammenhæng, hvori det anvendes. Langt overvejende er „hånden“ som symbol i Bibelens profetier et symbol på krig. Det hebraiske ord, der er oversat med „vild mand“, er ordet for det vilde arabiske æsel, hvilket rummer flere vigtige profetiske implikationer, hvoraf den ene er, at det arabiske æsel er et medlem af dyrefamilien Equidae, ligesom hesten. I Åbenbaringen kapitel ni, og på begge Habakkuks hellige tavler (pionertavlerne fra 1843 og 1850), anvendes hesten som symbol på den krigsførelse, der repræsenteres af islam i de tre veer. Den første og den sidste omtale af islam, således som det fremstilles i Første Mosebog og Åbenbaringen, identificerer islam med symbolet på Equidae-familien (æsel eller hest), og de understreger begge islams rolle som den at bringe krig til „enhver mand“ (nationerne).

I Åbenbaringens Bog, kapitel NI, vers ELLEVE, identificeres Islams karakter, for profetisk fremstilles karakter ved et navn. Det navn, som gives den konge, der hersker over Islam, afspejler den første henvisning til Islam i Første Mosebog, hvor der står skrevet, at Ismaels karakter eller ånd »skal bo lige over for alle sine brødre«. Den konge, som hersker over hele Islam, er Ismaels ånd (deres konge), hvis hånd er »imod hver mand«.

Og de havde en konge over sig, afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på græsk har han navnet Apollyon. Åbenbaringen 9,11.

I Det Gamle Testamente, repræsenteret ved hebraisk, eller Det Nye Testamente, repræsenteret ved græsk, identificeres den karakter, som hersker over tilhængerne af islams religion, som enten Abaddon eller Apollyon, hvilket i begge tilfælde betyder »død og ødelæggelse«. Død og ødelæggelse er islams karakter, hvad enten den fremstilles i Det Gamle eller Det Nye Testamente. De særlige kendetegn ved den ånd, som råder i enhver tilhænger af islam, i forbindelse med symbolet på æslet eller hesten, udgør begge elementer i de første og de sidste henvisninger til islam. Disse to profetiske egenskaber bærer Alfa og Omega's signatur. Når søster White identificerer det budskab, der bringer de hundrede og fireogfyrre tusinde til live, som den tredje engels mægtige hær, siger hun følgende:

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade, med ødelæggelse og død i sit spor.

„Skal vi sove helt på randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi i vore menigheder måtte have Guds Ånd og ånde indblæst i hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve. Vi må indse, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går ind gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

De fire vinde holdes tilbage under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, og de fire vinde er en „vred hest“, som fører „død og ødelæggelse i sit spor“. Den 11. september 2001 indtraf det tredje ve i den profetiske historie og bragte „død og ødelæggelse“, hvorved det således „vakte nationernes vrede“, da det ramte det åndelige herlige land „pludseligt og uventet“. Den 7. oktober 2023 fortsatte det tredje ve på sin bane af „død og ødelæggelse“ og „vakte således yderligere nationernes vrede“, da det angreb det bogstavelige herlige land „pludseligt og uventet“. Det første uventede angreb markerede begyndelsen på perioden for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, og det nylige angreb den 7. oktober 2023 markerer begyndelsen på afslutningsperioden, eller „afbindingen“, af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Skal vi sove på selve randen af den evige verden?

På begge hellige pionerkort er islam i den første og den anden ve grafisk fremstillet ved islamiske krigere ridende på deres krigshest. Rytteren på krigshesten for den første ve bærer i begge fremstillinger et spyd, og rytteren på hesten, der repræsenterer den anden ve, affyrer et gevær. Denne forskel identificeres tydeligt i Åbenbaringen kapitel ni, for det var i historien om den anden ve, at krudtet blev opfundet og først taget i brug i krigsførelse. I sin kommentar til vers sytten til nitten i Åbenbaringen kapitel ni anfører Uriah Smith følgende:

„Den første del af denne beskrivelse kan have henvisning til disse rytteres fremtræden. Ild, som betegner en farve, står for rød, idet „rød som ild“ er en hyppigt anvendt vending; jacinth, eller hyacint, for blå; og svovl for gul. Og disse farver var i høj grad fremherskende i disse krigeres klædedragt; således at beskrivelsen efter denne opfattelse ville svare nøje til den tyrkiske uniform, som i vid udstrækning bestod af rødt, eller skarlagen, blå og gult. Hestens hoveder var af udseende som løvers hoveder for at betegne deres styrke, mod og vildskab;

medens den sidste del af verset utvivlsomt henviser til brugen af krudt og skydevåben til krigsformål, som dengang kun for nylig var blevet indført. Da tyrkerne affyrede deres skydevåben til hest, ville det for den fjerne betragter se ud, som om ild, røg og svovl udgik af hestenes munde, således som det er fremstillet på den ledsagende tavle.

„Med hensyn til tyrkernes brug af skydevåben i deres felttog mod Konstantinopel udtaler Elliott (*Horae Apocalypticæ*, bind I, s. 482–484) sig således:—‘Det var „ilden og røgen og svovlet“, Mahomets artilleri og skydevåben, som forårsagede drabet på den tredje del af menneskene, dvs. erobringen af Konstantinopel og følgelig det græske riges ødelæggelse. Elleve hundrede år og mere var nu forløbet siden dets grundlæggelse ved Konstantin. I løbet af disse havde goter, hunner, avarer, persere, bulgarer, saracenere, russere og endog de osmanniske tyrkere selv foretaget deres fjendtlige angreb eller belejret det. Men befæstningerne var undtagelige for dem. Konstantinopel overlevede, og med det det græske rige. Deraf sultan Mahomets iver efter at finde det, som kunne fjerne hindringen. „Kan du støbe en kanon,“ var hans spørgsmål til den kanonstøber, som gik over til ham, „af en størrelse tilstrækkelig til at slå Konstantinopels mur ned?“ Så blev støberiet oprettet i Adrianopel, kanonen støbt, artilleriet gjort rede, og belejringen begyndte.”

„Det fortjener i sandhed at bemærkes, hvorledes Gibbon, altid den ubevidste kommentator til den apokalyptiske profeti, lader dette nye krigsmiddel træde i forgrunden af sit billede i sin veltalende og slående skildring af det græske riges endelige katastrofe. Som forberedelse dertil giver han historien om den nylige opfindelse af krudtet, „denne blanding af salpeter, svovl og trækul;“ fortæller om dets tidligere brug af sultan Amurath, og også, som før sagt, om Mahomets støberi af større kanoner i Adrianopel; dernæst beskriver han under selve belejringens forløb, hvorledes „salverne af lanser og pile blev ledsaget af røg, lyd og ild fra musketter og kanoner;“ hvorledes „den lange række af det tyrkiske artilleri blev rettet mod murene, fjorten batterier tordnende på én gang mod de mest tilgængelige steder;“ hvorledes „befæstningerne, som i tidsaldre havde stået imod fjendtlig vold, på alle sider blev sønderskudt af de osmanniske kanoner, mange brud åbnet, og nær St. Romanus-porten blev fire tårne jævnet med jorden;“ hvorledes, idet „det osmanniske artilleri fra linjerne, galejerne og broen tordnede fra alle sider, lejren og byen, grækerne og tyrkerne, blev hyllet i en sky af røg, som kun kunne bortdrives ved det romerske riges endelige udfrielse eller ødelæggelse;“ hvorledes „de dobbelte mure ved kanonernes ild blev reduceret til en dyng af ruiner;“ og hvorledes tyrkerne til sidst, „idet de trængte frem gennem bruddene,“ „Konstantinopel blev undervunget, dets rige omstyrtet, og dets religion trampet i støvet af de muslimske erobrere.“ Jeg siger, det fortjener i sandhed at bemærkes, hvor tydeligt og slående Gibbon tilskriver byens erobring og dermed rigets ødelæggelse det osmanniske artilleri. For hvad er dette andet end en kommentar til vor profetis ord? „Af disse tre blev den tredje del af menneskene dræbt, af ilden og røgen og svovlet, som udgik af deres munde.“

»VERS 18. Ved disse tre blev den tredje del af menneskene dræbt, ved ilden og ved røgen og ved svovlet, som udgik af deres munde. 19. For deres magt er i deres mund og i deres haler; thi deres haler var lig slanger og havde hoveder, og med dem gør de skade.«

„Disse vers udtrykker den dødelige virkning af den nye krigsførelsesmåde, som blev indført. Det var ved hjælp af disse redskaber — krudt, skydevåben og kanoner — at Konstantinopel til sidst blev besejret og givet i tyrkernes hænder.“ Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 510–514.

Vi vil fortsætte studiet af det tredje ve i den næste artikel.

„Jeg vågnede i nat af min søvn med en stor byrde på mit sind. Jeg overbragte et budskab til vore brødre og søstre, og det var et budskab med advarsel og vejledning angående nogle menneskers arbejde, som fremfører vildfarne teorier om modtagelsen af Helligånden og dens virke gennem menneskelige redskaber.

"Jeg blev undervist om, at fanatisme, lignende den, som vi blev kaldet til at møde efter tidens forløb i 1844, igen ville komme iblandt os i budskabets afsluttende dage, og at vi måtte imødegå dette onde lige så bestemt nu, som vi mødte det i vore tidlige erfaringer.

»Vi står på tærsklen til store og højtidelige begivenheder. Profetier går i opfyldelse. Mærkelig og begivenhedsrig historie bliver nedskrevet i himmelens bøger — begivenheder, som det blev erklæret, snart skulle gå forud for Guds store dag. Alt i verden er i en uafklaret tilstand. Nationerne er vrede, og der gøres store forberedelser til krig. Folk rådslår mod folk og rige mod rige. Guds store dag haster stærkt frem. Men skønt nationerne samler deres styrker til krig og blodsudgydelse, står befalingen til englens stadig ved magt, at de skal holde de fire vinde tilbage, indtil Guds tjenere er beseglet på deres pander.« *Selected Messages*, bog 1, 221.